

PRÆDIKEN MORGENSANG GRÅBRØDRE KLOSTERKIRKE 19.02.2010

Den amerikanske sanger, Bob Dylan, har gennem et halvt århundrede sat afgørende spor i den vestlige verdens bevidsthed. Han har skrevet og sunget om det at være menneske med en stemme, som nogen mener er helt forfærdelig at høre på, mens andre har sagt, at sådan skal Dylan lyde med den nerve og det engagement der er på færde i sangene og i de budskaber han forsøger at formidle.

Og hvad er det så han formidler? Ja, nogen mener, at han fra starten var protestsanger, en politisk venstreorienteret sangskriver, der ville omstyrte det vestlige samfund. Andre mener, at han hele tiden har været i dyb gæld til det religiøse. Han er født ind i en jødisk familie, på et tidspunkt for ca. 30 år siden blev han genfødt kristen og udgav 3 plader med tekster, der ville gøre sig mere end godt i en karismatisk menighed.

Men Dylan er ikke til at få styr på. Han kan ikke puttes i en bestemt politisk eller religiøs bås. Og godt for det. Han er stadig aktiv – på det han selv kalder for en never-ending-tour, en koncertturnè, der ingen ende får.

Her i Danmark er han blevet gendigtet og opført som teaterstykke på Betty Nansen Teatret af Steffen Brandt assisteret af Trine Dyrholm. Og hvad er det så vi kan bruge Dylan til i dag? Ja, svarene blæser nok i vinden, men Steffen Brandt har nogle bud. I hans gendigtning af sangen Baby Blue synger han:

”Livet er for gamblere uden sund fornuft/alle dine sejre har du vundet med et bluf”

Et spændende perspektiv på livet: At det er for nogen, der tør satse uden at være fornuftige og forstandige. Blot give sig hen til livet, sine medmennesker uden at tænke på, hvad det måtte indbringe af gevinst. Det kan vel være, at vi så snyder lidt på må og få – i det små – men hvis det betyder mere liv, mere engagement, så går det endda.

Til slut i sangen ”Baby Blue” hedder det: ”Lad bare dine lig i lasten blive her hos mig/det er kun dine egne tanker, der forfølger dig/en hjemløs står og banker på din dør/i den frakke jeg havde på lige før/tænd dit lys, start forfra, gør det, gør det nu/om lidt er alt forbi baby blue”/

Tænd et lys! Start forfra! Gør det! Gør det nu! Om lidt er alt forbi! – Det er snublende nær en evangelisk pointe om at vende tilbage, når alt er tabt. Huske på, at det gælder om at løbe for livet, leve livet med bevidstheden om, at det i morgen kan være for sent.

Luther sagde engang, da han blev spurgt om, hvad han ville gøre, hvis han fik at vide, at verden ville gå under i morgen: ”Jeg ville plante et træ”. Og det må vi gøre, lige meget hvor dårlige odds vi har. Være parat til at satse på livet frem for døden. Tro og håbe på, at kærligheden må få sejre over døden og mismodet.

I Steffen Brandts gendigtning af ”Gates of Eden” – Porten ind til himlen – hedder det:

”Og gadelampen dukker sig/og rækker hånden frem/og beder om nogen for sidste gang vil kysse i dens lys igen/kom tag min hånd/så skal jeg følge dig hjem/der er ingen lette veje ind i himlen”/

Her udtrykkes den svære erkendelse, at selv om der ikke findes en let vej til forløsning, himlen, paradiset, så gælder det om at tage imod opfordringen om at kysse livet, også selv om livet ikke altid kysser tilbage.

Det er det, der er så forbistret svært. At kysse og elske, når vi har oplevet afvisningen og nederlaget. At holde fast i, at det stadig giver mening at tro på, at kærligheden overvinder alt. Det kan så nemt blive en klichè, der holder os på afstand.

Men hvad er alternativet: At lade være at kysset livet, undlade at involvere os i hinandens liv? Nej, det går ikke. Vi må spille med – inden det er for sent.

Og det har Bob Dylan været optaget af i snart 50 år – og skrevet snart 500 sange om. Hermed er opfordringen givet videre: Gå hjem og lyt til hans tekster og hans musik og oplev et menneske, der hele tiden er på vej ind i undersøgelsen af, hvad det betyder at være menneske.

Ved temagudstjenesten her i kirken den 16. Marts præsenteres vi for en af Bob Dylans sange, det bliver dog uden ham selv, i stedet får I oplevelsen af 4 modne musikere og sangere, som forsøger at plante Dylan og andre kunstnere ind i en gudstjeneste med sange på kanten af det religiøse.

Ved gudstjenesten vil vi prøve at lade den poesi som nogle af de største rockpoeter har præsteret gå i forbindelse med det bedste vi har fra vores kristne gudstjeneste tradition.

Og jeg tror det er en af de veje vi som kirke skal gå. Der kommer nogle efter os, som ikke kender Grundtvig, Ingemann, Brorson og Kingo. Men de kender så meget andet, som også handler om livet, døden og kærligheden.

Og i det kan vi alle mødes, fordi vi alle er mennesker. Vi lever og vi dør – og imellem de to punkter spørger kærligheden som den kraft vi er bundet til og som er så svær at få styr på.

Men vi har vel intet valg?! – Så lad os tænde et lys, også når vi oplever kærlighedens bagside. Lad os starte forfra inden det er for sent. Og heldigvis kan vi som kristne kaste vor lid til, at vi ikke skal gøre det for egen regning. Vi kaster os ikke hovedkulds ud i ingenting. Der er én, der har gået vejen for os, og han er stadig hos os som vores ven og broder.

Amen.

Jesper Hougaard Larsen